

«Esclar que els diners estan a fora, però em fa molta il·lusió tornar a jugar a casa»

Núria Martínez, a la pista central del pavelló de Fontajau.

Amb 33 anys i una llarga carrera professional que en els últims anys ha desenvolupat a Rússia, Turquia i Itàlia, la base catalana jugarà de nou a Catalunya aterrant a Fontajau per agafar el rol de veterana que exercia abans Noemí Jordana. Amb gran experiència, també va passar per la WNBA, i ha disputat dos Jocs Olímpics, Martínez vol gaudir de jugar prop de la família: és de Mataró i viu a Calonge.

Núria Martínez (Mataró, 1984) és professional d'ençà que es va estrenar amb l'UB Barça fa una dècada i mitja; i ara, després de jugar a mig Europa (Salamanca, València, Rússia, Itàlia i Turquia) i a la WNBA torna a Catalunya per jugar amb l'Spar Citylift Girona [<http://www.diaridegirona.cat/tags/uni-girona.html>] «amb molta il·lusió perquè aquest projecte funcioni» i sense pensar en les ofertes de fora que li poden arribar al llarg de la temporada: «Només penso a jugar aquí, a fer vida d'equip i a guanyar partits». Martínez sap que, en certa manera, agafa el relleu de Noemí Jordana però vol evitar les comparacions: «La Noe és un referent del bàsquet català, però no se'ns pot comparar; les dues tenim molt partits jugats a l'esquena, però dins de la pista som molt diferents».

El 2006 va marxar al Dinamo de Moscou quan no era tan habitual sortir a jugar fora. I ara, quan moltes jugadores s'han acostumat a marxar, torna a la lliga espanyola. Era el moment?

Després de molts anys jugant fora estic en una etapa de la meua carrera en què em venia molt de gust tornar i estar a casa. I més en un equip com el Girona que té un projecte molt atractiu.

I posats a tornar a la lliga espanyola, què millor que un equip català que jugui a Europa.

M'ha cridat molt l'atenció. Per mi un equip català que jugui competició europea és molt llaminer. L'opció de venir a Girona ha sortit d'una manera molt natural. Sent catalana sempre és fàcil que hàgim estat en contacte i ha arribat un punt, aquest estiu, que les nostres respectives situacions, de club i personals meves, com també de mercat han encaixat.

D'acord, però els diners continuen estan a fora.

Evidentment que els diners estan a fora. Hi ha lligues com la russa o la turca que són les més potents d'Europa, però aquí cada cop s'està treballant millor i això fa que hi hagi un moment en què has de valorar la possibilitat de tornar i replantejar-te coses.

L'Uni no pot pagar com els turcs i els russos. Per això fa contractes que les jugadores poden tallar a mitja temporada. Això està sobre la taula?

La meva prioritat és estar aquí ara. Viure el dia a dia i no pensar en altres coses que et puguin venir, perquè d'això ja tinc qui se n'encarrega. El meu cap està concentrat en l'Uni Girona i només pensa a jugar aquí, a fer vida d'equip i a guanyar partits.

Així s'hauran d'esforçar molt per treure-la de l'Uni per Nadal.

I tant. Molt!! Feia catorze anys que jugava fora de casa. Jugar aquí, veure la meva família cada cop que vull, viure amb la meva parella... Això era impensable fa només dos anys. Estic molt il·lusionada perquè això funcioni.

Ara té 33 anys. Girona per anar encarant la recta final. Com encara el futur?

Amb molta il·lusió. Estic contenta, encara tinc físic per donar moltes voltes. Mentalment estic bé, de lesions també, i mentre tingui aquesta il·lusió seguiré jugant fins que pugui. Una vegada deixi de tenir aquesta il·lusió deixaré de jugar. I ara això no ho veig.

Fa un parell de setmanes que és a l'Spar Citylift Girona. Sorpresa amb el que veu o s'ha trobat el club que s'esperava?

M'ha sorprès la bona organització que tenim aquí. Tornava a la lliga espanyola després de molts anys sense saber gairebé res del que em trobaria. Es nota que és un grup molt familiar però que treballa de manera molt professional.

Una organització equiparable a la d'altres llocs on ha jugat o encara necessita millorar?

Depèn. Si ho compares amb els Estats Units (WNBA) et diria esclar que no, però, en canvi no se'n va lluny d'equips turcs i italians o, fins i tot, russos. No difereix gaire.

Itàlia, Turquia, Rússia... Núria Martínez fa anys que no juga aquí. Per a la gent que no la conegui, quin tipus de jugadora veuran a Fontajau.

Veuran una jugadora que ho dona tot a la pista, que va sempre al cent per cent pel que fa a intensitat i físic. Després em pot sortir bé o malament, però mai sense deixar de fer grup o d'ajudar l'equip.

Soc conscient que em respondrà que no es poden fer comparacions entre jugadores. Però aquí molta gent la voldrà comparar amb Noemí Jordana. Plega una base veterana i n'arriba una altra amb tanta o més experiència.

La Noe és un referent del bàsquet català. Ha estat companya meva de selecció i tinc un gran respecte per ella. Com a jugadores no se'ns pot comparar perquè som absolutament diferents. La nit i el dia.

Jordana més tiradora, Martínez amb un bàsquet més físic, oi?

El rol de veterana és l'únic que se'ns pot equiparar. Totes dues portem molts partits jugats a l'esquena, però, ella és més tècnica, més bona tiradora i, en canvi, potser jo soc més física, més agressiva...

Parlant de bases. Com veu Rosó Buch?

Jo la veig una jugadora amb molt potencial. Té un físic espectacular, és molt bona tiradora, pot jugar molt bé de base, d'escorta... Jo la faria jugar a tot arreu, però amb la plantilla que tenim crec que podrà gaudir de molts minuts per jugar, tirar i gaudir del seu bàsquet.

Núria Martínez, Rosó Buch i Nicole Romeo [<http://www.diaridegirona.cat/tags/nicole-romeo.html>]. Anem a un Uni amb dues bases a la pista durant molts minuts dels partits?

Sí. Fins i tot amb quatre petites i una gran. La confecció de plantilla dona moltes variants. Amb dues bases, amb tres petites, amb dues o una gran, amb dues grans i una tres alta... Tenim opcions per adaptar-nos a qualsevol equip.

Segurament no devia conèixerd'abans Èric Surís. Quina impressió li donat?

El coneixia de nom. I el seu pare, sobretot el seu pare. L'he vist molt seriós i m'agrada com treballa. Suposo que l'aniré coneixent més, però, de moment, tenim una bona comunicació i per mi és important tenir una bona comunicació amb l'entrenador.

La temporada passada hi havia la idea que, en determinats moments dels partits, l'equip pecava d'inexperiència. Amb Núria Martínez o Astou Traoré això canviarà?

Tots els equips pequen d'inexperiència en un moment o un altre. Quan això passi serà feina de les veteranes intentar compensar-ho, però aquí el que es tracta és de fer un bon grup, joves i veteranes. Ara amb les dues pivots que acaben d'arribar (Traoré i Colhado) tenim l'equip complet i ara es tracta de treballar bé. Fa pocs que estem juntes i encara no sabem com juga cadascuna.

Perfumerías Avenida és el favorit a guanyar Lliga i Copa.

Tenen més diners per formar una plantilla de més talent o més de jugadores, però això no vol dir que nosaltres no treballem per fer el salt i guanyar un títol.

I l'Eurocup, Núria Martínez ja en va guanyar amb el Dinamo de Moscou.

No serà fàcil. Hem de ser realistes. Però la veritat és que encara no conec bé les plantilles dels rivals. Nosaltres hem de sortir amb l'objectiu de guanyar sempre i després ja es veurà. Més que pensar amb els rivals, hem de pensar en nosaltres com a equip i en treballar bé.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/esports/2017/09/20/esclar-que-diners-fora-em/868449.html?utm_source=rss